

vore gamle Kirker. Og den højtærede Kirkeminister maa huske paa, at vi har dette kommunale Medlem her oppe, og at det vil blive betragtet som en Tilsidesættelse, som en Krænkelser, naar man uden videre stryger dette kommunale Medlem. Jeg synes, at Sønderjyderne maatte kunne bevæges til at se dette kommunale Medlem netop under det Synspunkt, at han er Repræsentant for dem, som elsker de gamle Kirker, selv om de ikke søger til Guds-tjenesten.

Lambæk: Naar det ærede Medlem Hr. Johannes Lou sagde, at man ikke kan betragte det, at der ydes Embedsmænd Erstatning for afholdte Udgifter, som en Lønforbedring, er det i og for sig rigtigt; men jeg vil dog sige, at naar det er et ekstra Tillæg, der gives, og Lønningsloven er vedtaget under den Forudsætning, at der kun blev givet en mindre Erstatning, saa fremtræder det lige godt som et Lønningstillæg.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo gaar vedvarende ud fra, at der med Hensyn til Kirkebetjentstillingen er fastsat en Minimumsløn i det foreliggende Lovforslag. Men det er en Fejltagelse, den Minimumsløn, som er nævnt i Lovforslaget, angaar de nuværende Indhavere af Stillingen, men den gælder ikke, naar der bliver Ledighed i Embedet. — Det forekommer mig, at det ærede Medlem stadigvæk blander Begrebet Kommunalstyre og almindelig Selvstyre sammen. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa; den højtærede Kirkeminister har forsøgt her at retlede det ærede Medlem. Men der var en Ting, som jeg blev noget overrasket over. Det ærede Medlem sagde, at Præsterne blev en Pariakaste, naar de blev staaende paa den Lønning, de havde, og naar de ikke fik mere Indflydelse, end det forelagte Lovforslag gav dem; han sagde, at naar Præsterne og de teologiske Professorer ikke fik større Indflydelse, end der var tiltænkt dem her, blev den aandelige Overlegenhed ikke meget stærkt repræsenteret. Jeg maa tilstaa, at jeg har meget tilovers for Præsterne, og jeg har adskillige Gange hørt stærke Angreb paa Præsterne fra en Side, som staaer det ærede Medlem Hr. Sundbo temmelig nær, Angreb, som jeg ikke har billiget. Men naar man kommer til en saadan Ophøjelse af Præsterne, at man mener, det vil blive smaat bevendt med den aandelige Overlegenhed, naar man ikke giver dem en mere fremtrædende Stilling, end der er anvist dem her, kan jeg ligegodt ikke følge det ærede Medlem.

Det ærede Medlem sagde ogsaa, at der var en Fare ved at lade Præstegaardenes Administration overgaa til Menighedsraadene, for de havde jo Ret til at ligne Underskuddet paa Sognemenigheden. Men det ærede Medlem glemmer, at overalt hvor Talen er om valgte Repræsentanter, staaer disse Repræsentanter til Ansvar for deres Vælgere; og naar Valget kun gælder for 4 Aar, og det er Vælgerne, der skal betale mulige økonomiske Dumheder fra Menighedsraadets Side, tror jeg ligegodt, der vil være Vej frem, ifald der bliver taget meget fejl af Menighedsraadene.

Det ærede Medlem Hr. Povlsen erkender, hvad jeg ikke har tvivlet om, at han betragter Menighedsraadene som en Institution, som vi hverken kan komme af med eller bør ønske at komme af med. Han var derimod meget bange for at faa indført Bispevalg. Den Gang vi fik Menighedsraadene, var der en ret stor Skræk fra en vis Side overfor Indførelsen af disse Raad. Jeg skulde næsten tro, at noget af den Frygt, der nu næres overfor Bispevalg, med Tiden skal vise sig at have været overdreven. Jeg for mit Vedkommende har ikke den samme Frygt som det ærede Medlem.

Det ærede Medlem gik ud fra, at Menighedsraadene overfor Spørgsmaalet om Udstykning af Præstegaardsjorder stod saadan, at de vilde holde igen for at holde Jorden sammen for Sognemenigheden. Det forekommer mig, at der kan være noget i den Tankegang, at der maaske i visse Tilfælde kan være en Fristelse i den Retning; derfor kunde jeg godt tænke mig, hvad jeg ogsaa nævnte i min Indledningstale, at der skulde være nogle Bestemmelser, som kunde modvirke et ensidigt Ønske i den Retning. Men man maa huske paa, at den Opgave, der fornemmelig foreligger ved hele denne Lovgivning, er at faa Skellet mellem Sønderjylland og Landet Nord for den gamle Grænse slettet grundigt, at naa til fælles Lovbestemmelser. Nu tror jeg ikke, det kan lade sig gøre — det tror jeg ogsaa, det ærede Medlem var enig med mig i — at indføre den nuværende Jordlovs Bestemmelse i Sønderjylland uden noget som helst Forbehold. Vort Arbejde i Udvalget maa da gaa ud paa at finde en Form, der tager Hensyn til alle de Forhold, jeg her har nævnt.

Naar det ærede Medlem til sidst udtalte, at han ansaa det for at være ønskeligt, at vi blev ved Centralisationen, er jeg paa det Punkt absolut uenig med ham. Jeg tror netop, det at faa Ansvar lagt ud i Kommunerne, i Sognene, er den aller-